

ENTREVISTA A

Josep Maria Vila Cortinas

Mecànic jubilat, esportista i col·leccionista

En Josep Maria Vila Cortinas té 76 anys i ha viscut tota la vida a Granollers. Va néixer al carrer del Sol, i anys més tard es va desplaçar a la seva actual residència situada al carrer Manresa. Allà hi té el taller on ha treballat sempre com a mecànic i que, un cop jubilat, ha convertit en un preciós museu ple de records personals. Està casat amb l'Assumpció i té tres fills: l'Ignasi, en Xavier i l'Anna. La seva vida està estretament lligada al ciclisme i a l'esport en general; de ben jove es va apuntar a l'equip de futbol de Granollers, amb el qual va disputar un partit contra el Barça. Després es va aficionar al tenis, i poc més tard al ciclisme, esport que encara practica en l'actualitat.

Què el va motivar a convertir el seu antic taller de mecànic en un museu personal?

Va ser una decisió que vaig prendre l'any 2012, quan em vaig jubilar. Com que el meu fill Ignasi no va continuar el negoci familiar, em feia llàstima tenir-lo abandonat. Per això vaig voler recollir els millors records de la meua vida. Hi tinc les bicicletes que he utilitzat, mallots, bidons, cartells del Tour de França o del Giro d'Itàlia, etc.

També hi té eines de quan treballava i fotografies amb esportistes professionals.

A mi m'agrada dir que més que un museu aquest taller és una exposició sobre la meua vida. Per això hi tinc les eines de mecànica i records de quan jugava a futbol o a tenis. També conservo fotografies que m'he fet amb esportistes com Àlex Crivillé, Carlos Sainz, el "Purito" Rodríguez o Alberto Contador, entre moltes altres coses.

Quan va començar la seva relació amb el ciclisme?

Va començar de ben jove quan encara jugava a tenis. Hi havia amics que em deien d'anar a fer excursions amb bicicleta els diumenges i veia que allò m'agradava molt; no només el ciclisme en si, sinó tot el que implica practicar-lo: parlar amb la colla, parar a esmorzar tots junts... Llavors va ser quan vaig decidir apuntar-me al Club Ciclista Granollers.

I encara n'és soci...

I tant! Però ara hi vaig amb una bicicleta elèctrica, eh?, ha, ha, ha. Va arribar un moment que cada vegada em costava més aguantar les distàncies.

Quines rutes fan amb el Club Ciclista?

Hem pujat moltes vegades al Turó de l'Home amb una colla de vint o vinc-i-cinc persones. Pugem des de Sant Celoni i agafem la carretera de la Costa del Montseny fins a Santa Fe. Aquell és un port de primera! Altres rutes que fem són el Montnegre fins a Arenys de Mar i Mataró, o també anem per Viladrau, Seva i els Hostalets de Balenyà.

Què és el que més li agrada d'aquest esport?

Tot! És preciós veure com canvia el paisatge a mesura que pedales o gaudir de les vistes quan pugues una muntanya.

Vostè era mecànic. Com va començar en aquest ofici?

Per tradició familiar. El meu pare també era mecànic. Va començar treballant de xofer per a la casa del costat, que antigament era un corral, fins que van tancar. Llavors va muntar aquest taller i vam treballar molts anys plegats. D'ell n'he après moltes coses, no només a ser mecànic, sinó també a ser una persona honesta i agràida amb els altres. Gràcies a això quan passejo pel carrer tothom em saluda i em tracta bé.

Se'l veu a gust amb la vida.

Sempre dic que he tingut molta sort en aquesta vida. Soc feliç perquè faig el que m'agrada i, a més, m'ha tocat la loteria amb la meua dona. Portem cinquanta-dos anys junts i m'ha ajudat molt amb tot.

"Aquest taller més que un museu és una exposició sobre la meua vida"